

Έπαινος και κατηγορία (Πρωτοπρ. Διούσιος Τάτσης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 24 Νοεμβρίου, 2013

Ο κατά Θεόν αγωνιζόμενος άνθρωπος συχνά αντιμετωπίζει ευχάριστες και δυσάρεστες καταστάσεις, τις οποίες δημιουργούν οι συνάνθρωποί του. Ευαίσθητος δέ καθώς είναι, προβληματίζεται και θέλει να αποφεύγει τις υπερβολές και να προφυλάσσεται από τις πλάνες.

Οί κοσμικοί συνήθως προσέχουν τόν άνθρωπο του Θεού και πάντα είναι πρόθυμοι, αλλά και βιαστικοί, να κρίνουν κάθε λόγο του και κάθε πράξη του. Χωρίς να στηρίζονται σε πλήρη στοιχεία, χωρίς να γνωρίζουν έπακριβώς τά γεγονότα και τις προθέσεις του, τόν έπαινοῦν ἢ τόν έπικρίνουν. Πολλές φορές σε χώρους, πού συχνάζουν, όπως τά καφενεῖα και τά σπίτια, ασχολοῦνται μέ αυτόν και έχουν απαιτήσεις, ενώ οί ἴδιοι βρίσκονται σε άπελπιστική κατάσταση. Από τόν άνθρωπο του Θεού θέλουν πολλά και δέν συγχωροῦν εύκολα τυχόν άδυναμίες ἢ παραλείψεις του. Θεωροῦν δεδομένο ότι είναι ολοκληρωμένος πνευματικά, έχει όλες τις άρετές, παρόλο πού και αυτός είναι άνθρωπος μέ άμαρτίες και μέ τόν άγώνα του προσπαθεῖ να πετύχει κάτι πνευματικό στή ζωή του.

Δέν του αφήνουν περιθώρια. «Πρέπει να είναι άκέραιος και προσεκτικός σε όλα», ισχυρίζονται. Έτσι τόν κατηγοροῦν και για τό παραμικρό, ενώ προκλητικά δέν προσέχουν την δική τους ζωή.

Αλλά και όταν τόν έπαινοῦν, πέφτουν στήν υπερβολή και μονομέρεια. Έντυπωσιάζονται από ένα λόγο του ἢ κάποια πράξη του και διατυπώνουν έπαινους μέ μεγάλη εύκολία, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι και αύριο θά τούς έπαναλάβουν, γιατί οί άνθρωποι είναι τόσο άσταθεῖς και έπιπόλαιοι, πού τή

μία μέρα έπαινοῦν καί τήν ἄλλη κατηγοροῦν.

Ἡ κατάσταση αὐτή δέν ἀντιμετωπίζεται εὐκόλα.
Καί ὁ ἔπαινος καί ἡ κατηγορία εἶναι λεπτά θέματα. Καί στά δύο χρειάζεται
δυσπιστία, γιά νά μή παρασύρεται ἀπό τόν ἔπαινο στή μεγάλη ιδέα γιά τόν ἑαυτό
του καί νά μή ὀδηγεῖται στήν ἀπελπισία μέ τήν κατηγορία.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος
Βελιμίροβιτς σημειώνει σχετικά: «Ὁ ἔπαινος ἢ ἡ ἐπίπληξη, πού μᾶς ἔρχεται ἀπό
τούς ἀνθρώπους, πάντα χωρίζει τήν ψυχή μας στά δύο, μέ τό ἕνα μισό τῆς ψυχῆς
χαιρόμαστε γιά τόν ἔπαινο, ἐνῶ μέ τό ἄλλο θλιβόμαστε. Μέ τό ἕνα μισό τῆς ψυχῆς
θλιβόμαστε γιά τήν ἐπίπληξη, ἐνῶ μέ τό ἄλλο μισό χαιρόμαστε. Ἀφοῦ αἰσθανόμαστε
στά μυστικά βάθη τῆς ἴδιας μας τῆς γνώσης, ὅτι οὔτε ἀπό μόνος του ὁ ἔπαινος οὔτε
ἀπό μόνη της ἡ ἐπίπληξη δέ τά εἶπε ὅλα γιά τόν ἑαυτό μας.

»Νά εἶσαι προσεκτικός πρὸς ἀκραίους ἐπαίνους
καί ἀκραιῆς ἐπιπλήξεις καί νά θεωρεῖς ὅτι εἶσαι ἀπό τούς πρώτους μικρότερος,
καί ἀπό τούς δεύτερος μεγαλύτερος. Ὡστε νά μή πετάξεις χωρίς φτερά καί γιά νά
μή καταστραφεῖς χωρίς ἐλπίδα».

Ἡ ἀρετή τῆς ταπείνωσης λύνει αὐτά τά
προβλήματα μέ ἀπλό καί ἀθόρυβο τρόπο. Θεωρεῖ τόν ἔπαινο καί τήν κατηγορία ὡς
ἐκδηλώσεις
κοσμικές, πού πρέπει νά ἀφήνουν τόν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ ἀνεπηρέαστο.

(Πηγή: "Ορθόδοξος
Τύπος", 8/11/2013)